ψεις καὶ τὸν πόνο του, ὁ Ζὰν θὰ πίνη, θὰ πίνη, θὰ πίνη ὅσο δὲν ἔπινε ποτὲ στὴ ζωή του...

Θὰ ξημερώνεται στὶς ταβέρνες....

Μὲ τὴ σκέψη αὐτή, σὰν νὰ παρηγορήθηκε λίγο ὁ Ζάν. Καί, κατακουρασμένος ὅπως ἦταν, ἀτοκοιμήθηκε βαρειά.

* * *

Ἀλλὰ τὸ πρωΐ, κατὰ τὶς ὀχτώ, μιὰ γνωστὴ φωνή, θυμωμένη καὶ βραχνή, τὸν ξύπνησε ἀποτόμως.

Μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε :

— Ἄ, παλημάνθρωπε !... Ἔτσι λοιπόν, ἐπωφελεῖσαι ἀπὸ τὴν ἀπουσία μου καὶ μπεκρολογᾶς; Μεθοκοπᾶς τὶς νύχτες καὶ τὸ πρωΐ δὲν ἔχεις ξυπνημό !....

Ὁ Ζὰν στὶς ἀρχὲς νόμισε ὅτι εἶνε θῦμα κάποιου ἐφιάλτου, ἀλλὰ νά, ἐκεῖ.... ἐκεῖ μπροστά του στεκότανε ὁλοζώντανη ἡ Ζερμαίν, ἡ γυναῖκα του, ποὺ τὴν εἶχε θάψει χθὲς μπροστὰ στὰ μάτια του !....

Ὁ Ζὰν ἔμεινε ἀσάλευτος, κυττάζοντας μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ τρομερὸ αὐτὸ φάντασμα. Θέλησε νὰ ψιθυρίση μιὰ προσευχή, μὰ δὲν μπόρεσε.

— Ἔτσι λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ βραχνὴ φωνή, ἔτσι, κακοῦργε, ἀφιλότιμε, νόμιζες πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσω ποτέ ;....

Τέλος ὁ Ζὰν κατόρθωσε νὰ ψιθυρίση :

— Συγνώμην !... Ἀλλὰ... Ἀλλὰ... ἦρθα στὴν κηδεία σου....

— Στὴν κηδεία μου; οὐρλιαξε τὸ φάντασμα. Στὴν κηδεία μου ;... Τί λές, παλημαεθύστακα ;....

Καὶ ὥρμησε ἐπάνω στὸ Ζάν, ζητῶντας νὰ τὸν πετάξη κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι, νὰ τὸν κομματιάση. Ὁ Ζάν, τρέμοντας ὅλος, προσπαθοῦσε νὰ σωθῆ. Τὰ δόντια του χτυποῦσαν, τὰ μέλη του ἦσαν παγωμένα.

Μὰ σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ ξέρη κ' αὐτὸς πῶς, κατώρθωσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ τρομερὰ χέρια τοῦ φαντάσματος.

Πετάχτηκε τότε στὸ δρόμο ἔξαλλος, κατάχλωμος, κατατρομαγμένος, φωνάζοντας :

— Βοήθεια !... Βοήθεια !... Ἡ γυναῖκα μου ποὺ τὴν ἔθαψα χθές, βρυκολάκιασε κ' ἦρθε νὰ μὲ πνίξη!

Ἕνας ἀστυνόμος ἔτρεξε καὶ τὸν συγκράτησε. Τὸν ὡδήγησαν στὸ τμῆμα.

Ἐκεῖ ἐξακολούθησε νὰ φωνάζη :

— Τὸ φάντασμα τῆς γυναίκας μου ἦρθε νὰ μὲ πνίξη, σᾶς λέω !... Ἦρθε καὶ μὲ τραβοῦσε !... Ναί... τὸ φάντασμα τῆς Ζερμαίν... Τῆς Ζερμαὶν Λεμπουσέ... Τῆς Ζερμαὶν ποὺ πέθανε χθὲς στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ἁγίας Μαρίας. Τὴν ἔθαψαν χθὲς τὸ ἀπόγευμα. Καὶ σήμερα τὸ πρωΐ ἦρθε νὰ μὲ πνίξη... Ἦρθε καὶ μὲ τραβοῦσε... Σῶσπε με !... Σῶσπε με !...

Ἀπὸ τὸ τμῆμα τηλεφώνησαν ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο τῆς Ἁγίας Μαρίας γιὰ νὰ μάθουν τί εἶχε συμβεῖ. Κι' ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο τοὺς ἔδωσαν τὴν πληροφορία, ὅτι τὴν προηγούμενη νύχτα εἶχε πεθάνει πράγματι ἐκεῖ κάποια Ἰωσηφίνα Λεμπουζέ, τὴν ὁποία ἔθαψαν τὸ ἀπόγευμα. Μιὰ ἄλλη ἄρρωστη, ἡ Ζερμαὶν Λεμπουσὲ εἶχε γίνει καλὰ κ' εἶχε φύγει ἐκεῖνο τὸ πρωΐ....

Μὰ ὁ Ζὰν δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Εἶχε τρελλαθεῖ !

Καὶ τὸν ὡδήγησαν στὸ φρενοκομεῖο....

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΙΣΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς Τζόνσον γευμάτιζε μιὰ φορὰ στὸ σπίτι μιᾶς κυρίας, ἡ ὁποία ἦταν φανατικὴ δημοκράτις καὶ ἡ ὁποία καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τοῦ μιλάη γιὰ τὰ ἴσια δικαιώματα ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Τζόνσον τῆς ἀπαντοῦσε μονοσύλλαβα, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ συνομιλήτριά του θὰ ἄφινε ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ θέμα καὶ θὰ ἄρχιζε καμμιὰ ἄλλη πιὸ ἐνδιαφέρουσα συζήτησι. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ κυρία εἶχε πάρει δρόμο καὶ δὲν σταματοῦσε μὲ κανένα τρόπον, ὁ συγγραφεὺς στὴν ἀτελπισία του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ παρακάλεσε τὸν Ἀράπη ποὺ τοὺς ἐσερβίριζε νὰ πάρη τὴν θέσι του καὶ νὰ φάη τὸ φαγητό του.

— Ἀλλά, μίστερ Τζόνσον, τί εἶνε αὐτὸ ποὺ κάνετε ; ρώτησε ἡ κυρία κατάπληκτη.

— Δὲν κάνω τίποτε, κυρία μου, ἀπάντησε ὁ συγγραφεύς. Ἁπλούστατα ἐφαρμόζω στὴν πρᾶξι τὶς θεωρίες σας περὶ ἴσων δικαιωμάτων ὅλων τῶν ἀνθρώπων !...

ΠΟΥΛΙΑ... ΥΙΟΘΕΤΟΥΜΕΝΑ

Ἕνας ὀνομαστὸς φυσιοδίφης ἀναφέρει, ὅτι τὰ πουλιὰ «πιγκουίνοι», τὰ ὁποῖα ζοῦν κατὰ κοπάδια στὶς πολικὲς περιοχές, ὅταν βροῦν ξένους νεοσσούς, τοὺς παίρνουν σπὴ φωλιή τους καὶ τοὺς υἱοθετοῦν, τρέφοντάς τους καὶ ὑπερασπίζοντάς τους ἀπὸ κάθε ἐχθρικὴ ἐπίθεσι.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΜΙΑΣ ΑΧΑΡΙΣΤΗΣ

Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18ου αἰῶνος, μιὰ εὐγενὴς Γαλλίς, ὀνόματι Ἰωάννα ντὲ Πασσύ, ἀφοῦ χήρεψε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὸν κόσμο καὶ τὸν θόρυβο, ἀποφάσισε ν' ἀποσυρθῆ σὲ κανένα ἥσυχο μέρος καὶ νὰ περάση ἐκεῖ τὴν ὑπόλοιπη ζωή της.

Κλείστηκε λοιπὸν σ' ἕνα μοναστῆρι, ὅπου ὑπῆρχαν καὶ πολλὰ κορίτσια καλῶν οἰκογενειῶν, τὰ ὁποῖα ἐδιδάσκοντο ἀπὸ τὶς μοναχὲς διάφορα ὠφέλιμα καὶ χρήσιμα πράγματα.

Μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν, ὑπῆρχε καὶ μιά, ἡ ὁποία τὶς ξεπερνοῦσε ὅλες μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός της, ἀκόμα δὲ καὶ μὲ τὴν ἁπλότητα τῶν τρόπων της καὶ τὴν ὑπάκοιη συμπεριφορά της.

Ἡ Γαλλὶς ἀρχόντισσα συμπάθησε ἀμέσως τὴν Ἐριέττα —αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τῆς κόρης— καὶ ἐπειδὴ νόμισε ὅτι ἀνταποκρινόταν κι' ἐκείνη στὰ αἰσθήματά της, ἄρχισε νὰ τῆς φέρνεται σὰν νὰ ἦταν παιδί της. Σιγὰ—σιγὰ μάλιστα μεγάλωσε τόσο ἡ ἀγάπη της γιὰ τὴν Ἐριέττα, ὥστε ἀποφάσισε νὰ τὴν κάνη γενικὴ κληρονόμο της, γιὰ νὰ τῆς κτήση ἔτσι περισσότερο τὸ ζῆλο καὶ νὰ τὴν καταστήση σὲ μεγαλείτερο βαθμὸ ἀξία τῆς συμπαθείας της.

Μιὰ μέρα μάλιστα τῆς ἔδειξε ἕνα κιβώτιο γεμάτο πολυτίμους λίθους, ποὺ ἄστραφταν μέσα στὴ θήκη τους καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς τὸ χαρίση μαζὺ μὲ πολλὰ ἄλλα κοσμήματα, ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ δείχνη τὴν ἴδια ἀγάπη καὶ ὑπακοὴ ἀπέναντί της.

Ἡ καλόκαρδη ὅμως αὐτὴ πρᾶξι τῆς κ. ντὲ Πασσὺ εἶχε ὀλέθρια ἀποτελέσματα. Ἡ Ἐριέττα, μόλις ἀντίκρυσε τὰ ὑπέροχα ἐκεῖνα κοσμήματα, κατελήφθη ἀμέσως ἀπὸ τὴ μανία τῆς πολυτελείας καὶ τὴν ἐπιθυμία τῆς ἐπιδείξεως.

Δὲν σκεφτόταν καὶ δὲν ὀνειροπολοῦσε πειά, παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀποκτοῦσε τὰ πολύτιμα πετράδια τῆς γενναιόψυχης ἀρχόντισσας, τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ τὰ φοροῦσε καὶ θὰ θάμπωνε τὰ μάτια τῶν ἀντιζήλων της καὶ τῶν νέων ποὺ τὴν φλερτάριζαν.

Σιγὰ—σιγὰ ὅμως ἡ σκέψη αὐτὴ τῆς ἔγινε ἔμμονη καὶ δὲν μποροῦσε μὲ κανέναν τρόπο νὰ ἡσυχάση. Κατεχόταν ἀπὸ μιὰ δαρκὴ ἀνυπομονησία καὶ τῆς ἦταν ἀδύνατο νὰ ξαναβρῆ τὴν γαλήνη ποὺ εἶχε πρὶν ἰδῆ τὰ στολίδια τῆς ἀρχόντισσας.

Συγχρόνως, ἐπειδὴ φοβόταν μήπως ἡ μεταβολὴ τῆς διαγωγῆς της γίνη ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὴν κ. ντὲ Πασσὺ καὶ ἀναιρέσει τὴν ὑπόσχεσί της, ἀποφάσισε νὰ καταφύγη στὸ ἔγκλημα, γιὰ νὰ τελειώνη μιὰ γιὰ πάντα.

Ἡ ἀρχόντισσα, ποὺ τῆς εἶχε φυσικὰ πολλὴ ἐμπιστοσύνη, τὴν ἔπαιρνε τὶς περισσότερες ὧρες μαζύ της καὶ τὴν κρατοῦσε νὰ τῆς κάνη συντροφιὰ στὸ γεῦμα καὶ στὸ δεῖπνο.

Μιὰ νύχτα λοιπόν, ἡ ἀχάριστη κόρη, βρῆκε τὴν εὐκαιρία κι' ἔρριξε κουφὰ μέσα στὸ φαγητὸ τῆς προστάτιδός της ἕνα δηλητήριο, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν θανατώση.

Πραγματικά, δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ ἡ κ. ντὲ Πασσὺ κατελήφθη ἀπὸ δυνατοὺς πόνους κι' ἄρχισε νὰ χτυπέται καὶ νὰ φωνάζη, ζητῶντας βοήθεια.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μοναστηριοῦ ἔσπευσαν ἀμέσως κοντά της, τῆς ἔδωσαν τὶς πρῶτες βοήθειες καὶ εἰδοποίησαν κατόπιν τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος εὐτυχῶς ἔφτασε ἐγκαίρως καὶ κατώρθωσε νὰ σώση τὴ δηλητηριασμένη γυναῖκα.

Συγχρόνως ἀνεκαλύφθη, ὅτι αἰτία τοῦ κακοῦ ἦταν τὸ δηλητήριο καὶ ὅτι δράστις τῆς δηλητηριάσεως ἦταν ἡ νεαρὴ προστατευομένη τῆς κ. ντὲ Πασσύ. Μολαταῦτα ἡ καλόκαρδη ἀρχόντισσα παρακάλεσε νὰ μὴν καταδιωχθῆ ἡ δηλητηριάστρια. Διέταξε μόνον νὰ τὴν ὁδηγήσουν μπροστά της καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ λυπημένη :

— Καταλαβαίνω, κόρη μου, ὅτι τὸ φταίξιμο γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε τὸ ἔχω ἐγώ. Δὲν ἔπρεπε νὰ σοῦ δείξω καθόλου τὰ πετράδια μου, ἢ ἀφοῦ σοῦ τὰ ἔδειξα, ἔπρεπε νὰ σοῦ τὰ χαρίσω ἀμέσως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπειδὴ σοῦ ἄρεσαν τόσο πολύ, σοῦ τὰ προσφέρω ὡς δῶρο καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μ' ἀφήσης νὰ ζήσω τὰ χρόνια ποὺ μοῦ μένουν, χωρὶς νὰ ἐπιβουλευθῆς ξανὰ τὴ ζωή μου...

Τὰ λόγια αὐτά, τὰ τόσο ἀνεξίκακα, τῆς μεγαλόψυχης γυναίκας ἔκαναν τέτοια ἐντύπωσι στὴν ἔνοχη, ὥστε ἀπὸ τὴν ταραχή της, τὴν ντροπὴ τῆς καὶ τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεώς της ἔπεσε ἀμέσως ἄρρωστη καὶ σὲ λίγον καιρὸ πέθανε ἀπὸ μαρασμό...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

— Γεναριάτικο φεγγάρι κλάδευε καὶ μέρα μὴν ξετάζης.

— Ὅλο τὸ Μάρτη τὸν φοβᾶμαι κ' ὅς τ' Ἀπριλιοῦ τὶς δεκαοχτώ.

— Χαρὰ στὰ Γένναι τὰ σταγνά, τὰ Φῶτα χιονισμένα.